

Ο ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ.

υυυ

Ἐνῶ ὁ ἔρωσ τῶν εἰκόνων τέρπει τὸ φθινόπωρον τοῦ βίου τούτου, ὁ ἔρωσ τῶν βιβλίων καταλαμβάνει τὸν ἄλλον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐκεῖ κάτω, βαδίζοντα μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, τὸ σῶμα εὐθυτενές, τὸν ὑγιᾶ καὶ νοήμονα πρεσβύτην, ὃς ἐξέρχεται τοῦ οἴκου του καλῶς ἀπεψημένος καὶ ὃς θέλει ἐπανέλθει τὸ ἑσπέρας μεστὸς κόπωσης.

Οὗτος εἶναι ὁ εὐτυχής! Μὴ ὀμιλεῖτε περὶ εἰκόνων εἰς αὐτόν! Ἀποστρέφεται τὰς παλαιὰς εἰκόνας ἐν αἷς οὐδὲν φαίνεται, τὰ ἀπαλειφθέντα χρώματα, τὰ ἀλαμπῆ πλαίσια, τὰ ἐσπαρμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ῥάκη τῆς χρώσεως· τὸ πάθος αὐτοῦ εἶναι πολὺ καλλίτερον. Οὗτος κατέχεται ὑπὸ τοῦ πάθους τῶν πραγμάτων ἐκείνων τὰ ὅποια κρατῆ τις εἰς τὴν χεῖρα, τὰ ὅποια θέτει εἰς τὸ θυλάκιον, τῶν ὁποίων ἀπολαμβάνει αὐτὸς μόνος καὶ πανταχοῦ, τὴν νύκτα ἐπίσης ὡς καὶ τὴν ἡμέραν. Λαλεῖτε αὐτῷ περὶ παλαιῶν βιβλίων, ὡραίων ἐκδόσεων, Ἐλξηβεριανῶν μὴ περικεκομμένων (non rognes)· λαλεῖτε αὐτῷ περὶ βιβλιοδέσεων (reliures) τοῦ Derome καὶ τοῦ Thouvenin: πτωχὲ Thouvenin, νὰ ἀποθάνῃ τόσο νεός, καὶ τόσο μέγας κυλλιτέχνης! Ὀμιλεῖτε αὐτῷ περὶ παλαιῶν ἀριστουργημάτων τῆς γαλλικῆς τυπογραφίας, ἔχει τὰ πάντα ἰδεῖ· ἔχει τὰ πάντα ψαύσει· θέλει σᾶς εἰπεῖ τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, καὶ εἰς τίνας κυρίους ἀνῆκον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς πωλήσεως τοῦ δουκὸς Vallière. Ὑπάρχει βιβλίον τι τὸ ὁποῖον ἐπὶ δεκαετίαν ὄλην παρακολουθεῖ. Ἐπὶ τέλους ὁ τελευταῖος κύριος τοῦ βιβλίου τούτου ἀπέθανε πρὸ ἑνὸς μηνός. Ἡ πώλησις θέλει γίνῃ αὔριον: αὔριον! μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας! ὅποια ἀνυπομονησία διὰ τὸν βιβλιόφιλον! κινεῖται, ἀνησυχεῖ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ. Τίνα ὥραν θὰ γίνῃ; Ποτὲ δὲν θὰ φθάσῃ ἢ αὔριον! Ἐν τούτοις πηγαίνει εἰς τὸν συνήθη αὐτῷ περίπατον· ἀνάγκη νὰ ἀγοράσῃ μικρὸν τι βιβλίον ἵνα διασκε-

δάσῃ: ἀναζητεῖ, ἀνασκαλεῖται, ἀνοίγει, κλείει τὸ βιβλίον· τὰ μελετᾷ, τὰ διατρέχει. «Ἴδου βιβλίον καλλίτερον διατηρημένον ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ ὁποῖον ἔχω ἤδη, — ἄλλ' ἢ προμετωπὶς τοῦ βιβλίου μου εἶναι καλλίτερα ἐκτετυπωμένη τῆς προμετωπίδος τοῦ ἀντιτύπου τούτου καὶ ἀγοράζει τὸ ἀντίτυπον· ἄλλην τινὰ ἡμέραν θέλει ἀγοράσῃ τρίτον ἀντίτυπον ἵνα ἀντικαταστήσῃ τὸ φύλλον τῶν περιεχομένων τὸ ὁποῖον εἶναι ὀλίγον κτριμισμένον: ἀπαιτεῖται καιρὸς ἵνα συντελέσῃ τις ὡραῖον βιβλίον. Ἡ ἡμέρα διέρχεται αὐτῷ· τὴν τετάρτην ὥραν ὁ βιβλιόφιλος ἐπανέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του μὲ τὰ θυλάκιά του πλήρη, τὰ κενώνει ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ δειπνᾷ· καὶ, τρώγων, παραβάλλει τὰ βιβλία του, τὰ φυλλομετρεῖ· πίνει, τρώγει, ἢ χώνευσις του εἶναι εὐκόλος: ἔχει τόσοις φίλους εἰς τὴν τράπεζάν του! Κατὰ τὸν ἐπιδορπισμὸν, μεταβαίνει εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, καὶ τοποθετεῖ πάντας τοὺς νεήλυδας. Συγχρόνως, διορθώνει τοὺς ἀρχαίους, διότι εἶναι ἄνθρωπος ἀγαπῶν τὰ ὀλίγα βιβλία· ὀλίγα τινὰ συγγράμματα ὀρέγεται, ἀλλὰ τὰ ποθεῖ ὡραῖα, καὶ ὅταν τὰ ἀποκτήσῃ ὡραῖα, τὰ θέλει τέλεια. Οὕτω μεταβάλλει, τακτοποιεῖ, ἀνταλλάσσει, ἀγοράζει ἀδιακῶπως· ὅσον τρέφει τὸ πάθος του, τόσο μᾶλλον τὸ πάθος του αὐξάνει καὶ φλογίζεται. Ὅταν τὸ πᾶν τακτοποιήσῃ ἐν τοῖς βιβλίοις του, κατακλίνεται καὶ κοιμᾶται. Κοιμᾶται καὶ ὄνειρεύεται εἰκόνας, περγαμηνὰς, βιβλιοδέσεις, δὲν ὀσφραίνεται παρὰ δέρμα τῆς Ῥωσσίας· ὁ ὕπνος του εἶναι ἡσυχος. Τὴν αὐγὴν ἐγείρεται καὶ παρατηρεῖ τὰ βιβλία του· τὰ ἀερίζει καὶ τὰ ἠλιάζει· καὶ δραπτόμενος τῆς εὐκαιρίας, ἠλιάζεται καὶ αὐτός. Τὴν ἡμέραν ταύτην εἶναι εὐτυχέστερος τοῦ συνήθους, διότι τὴν ἑσπέραν αὐτὴν, τὴν ὀγδόην ὥραν, παρὰ τῷ Σιλβέστρη πωλεῖται τὸ περὶ οὗ πρόκειται βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἰχνηλατεῖ πρὸ τούτων ἐνιαυτῶν. Ἐσπέρας γενομένης, προσέρχεται ἐκ τῶν πρώτων. Ὁ πωλῶν, ὁ Μαρλέν, ἢ Γρωζέ, τῷ ἐφύλαξε θέσιν πλη-

σίον του λαμβάνει τὴν θέσιν του: ἔχει πάντα τὰ ὠραῖα βιβλία ὑπὸ τὰς ὄψεις του· τὰ βλέπει, τὰ ψαύει· ἀλλ' ἐν μέσῳ τῶν πολλῶν αὐτῶν ἐν μόνον βλέπει· τέλος τὸ βιβλίον του ἀναγγέλλεται, τρέμει.— Εἴκοσι φράγκα, εἰκοσιπέντε, — τριάκοντα, — τριάκοντα πέντε, — τεσσαράκοντα, — πενήκοντα, — ἑβδομήκοντα, — ἑβδομήκοντα πέντε, — ὀγδοήκοντα πέντε. Καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ταρασσεται, ὠχρίᾳ, φρίσσει, — ὀγδοήκοντα πέντε, — δέκα, — δεκαπέντε, — ἑκατὸν φράγκα! Ἐκατὸν φράγκα, ἐπαναλαμβάνει βραδέως ὁ δημοπρατῶν ὑπάλληλος.— Ἐκατὸν φράγκα! τίς δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὴν συγκίνησιν τοῦ βιβλιοφίλου!... Ἀλλὰ τέλος, ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος· ὁ ἄνθρωπος μας νικᾷ, τὸ βιβλίον ἀνήκει εἰς αὐτόν· θριαμβεύει, εἶναι εὐτυχής. Οἱ ἀντίπαλοί του τὸν βλέπουν μετὰ φθονεροῦ βλέμματος· αὐτὸς, θριαμβεύων, ἀπάγει τὸ βιβλίον· καὶ ἂν ἠθέλατε δώσει αὐτῷ τὸν σταυρὸν τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς δὲν ἠθελεν ἦναι μᾶλλον ὑπέροφρος. Εὐτυχὲς πάθος!

JULES JANIN.

Τὸ Παιδίον.

Εἶδον ἐνίστε εἰς τοὺς ἀγροὺς τὸ παιδίον πλησίον τοῦ ἀροτήρος, — δροσερὸν ἄνθος παρὰ ὠρίμῳ στάχει· τὸ παιδίον ἀκολουθεῖ μὲ ἀνοικτὸν βῆμα τὴν κοπιώδη αὐλακα· ἵσταται ἐπὶ στιγμὴν, δρέπει ἐν ἄνθος, ῥίπτει, ὡς τὸ πτηνόν, ἤχους τινὰς εἰς τὸ κενόν—φαιδρὸν χερτίσμα τῆς καρδίας—καὶ ἐπαναρχίζει τὸν δρόμον του ταχύτερα. — Ὁ πατήρ, κύπτων ἐπὶ τοῦ ἀρότρου, στρέφεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι τὸ παιδίον εἶναι ἐκεῖ· τὸ καλεῖ, τὸ θεωρεῖ μετὰ τρυφερότητος, καὶ μειδιᾷ εἰς αὐτὸ ἅμα πλησιάσῃ. «Πρὸς τί, ἔλεγον κατ' ἑμαυτὸν, ἢ παιδιὰ αὕτη; τὸ παιδίον εἶναι ἐμπόδιον μᾶλλον ἢ διασκέδασις εἰς τὸν ἐργάτην.» Πόσον ἤμην ἄπειρος! εἶναι ἀπόκρυφος ἰσχύς, τούναντίον, καὶ θάρρος, ἐλπίς, καὶ συνεχῆς νεοποίησις· ἐν τῷ βάθει τοῦ ἐδάφους τούτου τὸ ὀποι-

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

ον ἀνορυττει, ὁ ἀρωτῆρ βλέπει πολὺ πλέον ἢ κόκκον ἔτοιμον νὰ βλαστήσῃ, βλέπει τὸ παιδίον τοῦτο· τοῦτο εἶναι ὁ ζῶν αὐτοῦ στάχυς ἢ καὶ ἡ γελῶσα συγκομιδῆ. Ὡ! ὅποια διάμειψις συγκινητικὴ καὶ ὅποια γλυκύτατα μυσηρία μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὄντων! τὸ διάβροχον τοῦτο ἐξ ἰδρώτος μέτωπον, τὸ παιδίον τὸ σπογγίζει—τοὺς καταπεπονημένους τούτους βραχίονας, τὸ παιδίον τοὺς ἀναψήχει—τὴν κεκοπιακυῖαν ταύτην ψυχὴν, τὸ παιδίον τὴν ἐξεγείρει, τὴν παρηγορεῖ, καὶ τὴν πληροῖ μὲ ἀρώματα καὶ στοργήν. Ἐνῶ ὁ ἀνὴρ ἀνοίγει μίαν αὐλακα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ παιδίον ἀνοίγει ἑτέραν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ· ὑπάρχουσιν ἀτελεύτητοι ἀπόψεις καὶ ὀλόκληρος αἰωνιότης ἐν τῷ παιδίῳ· θεῖος ἄγγελος, χθὲς ἀφιχθεὶς, ἀποκαλύπτει ἡμῖν τὸ μέλλον καὶ αὐτὸν τὸν βίον· μετ' αὐτοῦ, ἡ ζωὴ εἶναι νέα καὶ ἀπαύστως ἀνθεῖ.

THÉOPHILE DUFOUR.

Ἄρ. Β.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ

(Συνέχεια. Ἰδ. σ. 1182)

υυυ

Ἔτερα φυτὰ χορηγοῦσι τῷ ἀνθρώπῳ ποτὸν ἢ ἀπλῶς ἄρτυμα, ἀνάλογον τῷ μέλιτι, ὅπερ ὡς τοιοῦτον ἐνωρὶς ἐχρησίμευσε. Τοιαῦτα εἰσὶ τὸ σακχαροκάλαμον, ἐξ οὗ ἡ σάκχαρις ἐξάγεται, ἐκ τῶν Ἰνδιῶν εἰς ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου μετενεχθέν, ὡς δείκνυσιν ἡ σαρσκριτικὴ ἐτυμολογία (sakkaṛa) τοῦ ὀνόματος, ὅπερ εἰς πάσας τὰς γλώσσας ἔλαβεν. Ἐκ δὲ τῆς ὀρύξης ἐξάγουσι πνευματώδες τι ποτὸν, ὅπερ μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως πίνουσιν οἱ λαοὶ τῆς μεσημβρινῆς Ἀσίας καὶ οἱ μαῦροι ἐκ διαφόρων δὲ φοινικοειδῶν ὡς ἐκ τῆς δασοφυοῦς ἐλάτης (Elate sylvestris) τῆς Μαλαβάρ, ἐκ τῆς Νίπα τῶν Φιλιππείων νήσων, ἐκ τοῦ Cocos butyracea τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ Borassus Fla-